

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 190/18	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 29.12.2017r. w sprawie II K 50/14 - zgodnie z art.457 § 2 kpk i art.423 § 1a kpk uzasadnienie sporządzone zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego K. M. (1) (w całości dot. ww.) i prokuratora (co do pkt I, VIII, XIV, XVIII, XXIII dot. oskarżonych P. B., M. S., K. M., Ł. S., D. P.)			

<p>oraz wnioskiem obrońcy oskarżonego P. B. (2) (co do rozstrzygnięcia o karze)</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie		

	odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
. 1.		P. B. (2)	<ul style="list-style-type: none"> zatarcie skazania dot. wyroku Sądu Rejonowego w L. z (...). II K 845/15 przeprosiny oskarżonego wobec prokuratora trudna sytuacja rodzinna oskarżonego 	<p>dane o karalności i odbyciu kary,</p> <p>pismo i wyjaśnienia oskarżonego,</p> <p>zbiór pism przedłożonych przez obrońcę,</p>	<p>k.2911-2912, (...)- (...)</p> <p>k.2931</p> <p>k.2932-2938</p> <p>k.3025</p>
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	1. dane z K. i N. dot. zatarcie skazania 2. dokumenty i wyjaśnienia oskarżonego dot. trudnej sytuacja rodzinnej ww.	Dokumenty urzędowe, których wiarygodność nie budziła wątpliwości. Potwierdzają one także wyjaśnienia oskarżonego z dnia (...).			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	APELACJA PROKURATORA : - obraza przepisu prawa materialnego w postaci art.56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na przyjęciu, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym w sprawie, w punkcie I części rozstrzygającej wyroku w którym to oskarżony P. B. (2) uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art.55 ust. 1 i 3 ustawy z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 roku, poz. 1485, z późn. zm.), art.13 § 1 kk w zw. z art.55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art.56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 lek, iż zachowania tego oskarżonego, opisane po kolejno trzecim i piątym odnośniku, których to przedmiotem były odpowiednio łącznie 1 500 gram ziela konopi innych niż włókniste oraz 0,5 gram tego środka odurzającego jako próbka a nadto 95, 673 gram haszyszu, przekazanych przez niego celem dalszej dystrybucji M. S. (1), wyczerpały znamię „uczestnictwa w obrocie,, tych środków odurzających -	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
---	--

to jest jedną z dwóch form czynności wykonawczych wskazanych w przepisie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy, zważywszy na aktywną formę jego zachowania polegającą na ich udostępnieniu innej osobie, stanowiły one „wprowadzanie do obrotu” tych środków odurzających,

- obraza przepisu prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na przyjęciu, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym w sprawie, w punkcie VIII części rozstrzygającej wyroku w którym to oskarżona M. S. (1) uznana została za winną popełnienia przestępstwa z

art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 roku, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, w części wstępnej opisu czynu, iż wszystkie wymienione w tym punkcie wyroku jednostkowe zachowania oskarżonej, opisane niżej po odnośnikach, stanowią „uczestniczenie w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci haszyszu i ziela konopi innych niż włókniste a także substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy”, to jest tylko jedną z dwóch form czynności wykonawczych, wskazanych w przepisie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii, w sytuacji gdy część z nich, z uwagi na aktywną formę jej zachowania, polegającą na udostępnianiu innym osobom określonych narkotyków celem ich dalszej dystrybucji, stanowiło nie „uczestniczenie w obrocie” tymi środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, lecz „wprowadzanie ich do obrotu”;

- obraza przepisu prawa materialnego w postaci art, 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na przyjęciu, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym w sprawie, w punkcie XIV części rozstrzygającej wyroku w którym to oskarżony K. M. (1) uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z

art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 roku, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, w części wstępnej opisu czynu, iż wszystkie opisane dalej w tym punkcie wyroku jego zachowania stanowiły „uczestniczenie w obrocie znacznej ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych”, to jest tylko jedną z dwóch form czynności wykonawczych, wskazanych w przepisie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy większa część z nich, to jest tych których przedmiotem były substancje psychotropowe wymienione szczegółowo w opisie tego czynu, z uwagi na aktywną

formę zachowania oskarżonego, polegającą na udostępnieniu ich innej osobie celem ich dalszej dystrybucji, stanowiło nie „uczestniczenie w obrocie” tymi substancjami psychotropowymi, lecz „wprowadzanie ich do obrotu”;

- obraza przepisu prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na przyjęciu, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym w sprawie, w punkcie XVIII części rozstrzygającej wyroku w którym to oskarżony Ł. S. (2) uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005

roku, poz. 1485, z późn. zm.) i art. 18 § 2 lek w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, w części wstępnej opisu czynu, iż wszystkie opisane dalej w tym punkcie po odnośnikach jego zachowania, stanowiły „uczestniczenie w obrocie znacznej ilości środków odurzających ziela konopi innych niż włókniste oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek extasy” to jest tylko jedną z dwóch form czynności wykonawczych, wskazanych w przepisie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia (...) r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy część z nich, to jest tych których przedmiotem były środki odurzające w ilości 200 gram ziela konopi

innych niż włókniste przekazanych przez niego M. K. oraz 3 000 gram ziela konopi innych niż włókniste stanowiących przedmiot zachowania którego to popełnienia został on uznany za winnego wspólnie i w porozumieniu z D. P. (2), z uwagi na aktywną formę zachowania oskarżonego,' polegającą na udostępnieniu ich innym osobom celem ich dalszej dystrybucji, stanowiły nie „uczestniczenie w obrocie” tymi środkami odurzającymi, lecz „wprowadzanie ich do obrotu”;

- obraza przepisu prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na przyjęciu, przy prawidłowo ustalonym

stanie
faktycznym w
sprawie, w
punkcie XXIII
części
rozstrzygającej
wyroku w
którym to
oskarżony D. P.
(2) uznany został
za winnego
popelnienia
przestępstwa z
art. 56 ust. 1
i 3 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii (Dz.
U. nr 179 z 2005
roku, poz. 1485,
z późno zm.) w
zw. z art. 4 1
kk, iż opisane w
nim zachowanie
stanowiło
„uczestniczenie
w obrocie
znacznej ilości
środków
odurzających w
postaci ziela
konopi innych
niż włókniste”,
to jest jedną
z dwóch form
czynności
wykonawczych,
wskazanych w
przepisie art. 56
ust, 1 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii, w
sytuacji gdy
z uwagi na
aktywną formę
zachowania
oskarżonego,

polegającą na udostępnieniu ich innym osobom celem ich dalszej dystrybucji, stanowiło ono nie „uczestniczenie w obrocie” tymi środkami odurzającymi, lecz „wprowadzanie ich do obrotu”.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
K. M. (1) :**

1. obraza przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art.9e ust.1 pkt 1 ustawy o Straży Granicznej w zw. z art.168b kpk poprzez wykorzystanie w stosunku do oskarżonego materiałów zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej w sytuacji gdy zarzucany oskarżonemu czyn z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie może być uznany za czyn pozostający w

związku z
przemieszczeniem
przedmiotów
przestępstwa
przez granicę
państwową, a
więc nie mieści
się w
enumeratywnym
katalogu
przestępstw z
art.9e ust.1
ustawy o Straży
Granicznej, co
do których
istnieje
możliwość
wykorzystania
dowodów z
kontroli
operacyjnej,

2. obraza
przepisów
postępowania
mogącą mieć
wpływ na treść
orzeczenia, tj.
art.202 § 1
kpk poprzez
oddalenie na
rozprawie w
dniu(...).
wniosku
dowodowego
obrońcy o
przeprowadzenie
dowodu z opinii
biegłych
psychiatrów na
okoliczność
stanu zdrowia
psychicznego
oskarżonej M.
S. (1) oraz
jej zdolności
do postrzegania
i odtwarzania
spostrzeżeń,
podczas gdy

wyjaśnienia
oskarżonej
stanowią
podstawę
ustaleń stanu
faktycznego w
niniejszej
sprawie, a
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy
stwarza
uzasadnione
wątpliwości co
do jej stanu
psychicznego –
osobowe źródła
dowodowe
wskazują na
uzależnienie
oskarżonej od
alkoholu, a z
wywiadu
środowiskowego
(k.1621) wynika,
iż oskarżona, „w
2013r.
znajdowała się
pod nadzorem
lekarza –
psychiatry w L.”,

3. obraza
przepisów
postępowania,
mogącą mieć
wpływ na treść
orzeczenia, tj.
art.7 kpk
poprzez
dokonanie
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny dowodów
i przyznanie
waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonej M. S.
(1), podczas gdy

cechują się one sprzecznością z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na ich treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy jedynym dowodem obciążającym go sa niemogące zostać uznane za wiarygodne wyjaśnienia M. S. (1),

z ostrożności procesowej nadto :

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na ich treść, polegający na przyjęciu, iż czasookres czynów zarzucanych oskarżonemu obejmuje 2012r., w sytuacji gdy

zgromadzony w sprawie materiału dowodowy obejmujące czyny mające miejsce w 2011r., a w konsekwencji:

5. naruszenie prawa materialnego, tj. art.4 kk poprzez zastosowanie wobec oskarżonego przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obecnym kształcie, w sytuacji gdy ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii w kształcie obowiązującym w czasie popełnienia czynu (tekst pierotny obowiązujący do dnia 9.12.2011r.) winna być uznana za ustawę względniejszą, jako przewidująca łagodniejsze zagrożenie karą (do lat 10), anizeli tekst ustawy w brzmieniu obowiązującym obecnie (od 2 do 12 lat),

a w przypadku
nie przychylenia
się sądu II
instancji do
powyższych
zarzutów:

6. rażąca
niewspółmierność
kary, polegająca
na wymierzeniu
oskarżonemu
kary rażąco
surowej,
nieuwzględniającej
w należyty
sposób
okoliczności
niniejszej
sprawy i
właściwości
sprawcy, jak
również
uprzedniego
skazania
oskarżonego
Sądu
Rejonowego we
W. II K 291/12
na podstawie
tego samego
materiału
dowodowego.

APELACJA

(..) P. B.

(2) (wskazano
wyłącznie
zarzuty co do
których obrońca
złożył wnioski
o uzasadnienie)

1. [oznaczonego
w apelacji jako
pkt 2] w
odniesieniu do
pkt III rażąca
niewspółmierność
orzeczonej kary

	<p>łącznej orzeczonej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,</p> <p>2. [oznaczonego w apelacji jako pkt 4] w odniesieniu do pkt IV błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony osiągnął w popełnienia przestępstwa korzyść majątkową o wartości 9.900 zł; w sytuacji gdy taka okoliczność nie wynika z materiału dowodowego a wyjasnienia oskarżonego pozwalają na przyjęcie, iż uzyskał on korzyść w wysokości maksymalnie 900 zł;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo
niezasadny

**APELACJA
PROKURATORA :**

Zarzut apelacji prokuratora był wspólny dla wszystkich pięciu oskarżonych, a mianowicie dot. P. B. (2), M. S. (1), K. M. (1), Ł. S. (2) i D. P. (2). Oparty był o przesłankę z art.438 pkt 1 kpk i dot. obrazy przepisu art.56 ust.1 i 3 upn. Skarżący ten błędnie interpretował bowiem znamię „wprowadzenia do obrotu”. Kwestia ta została przystępnie i wyczerpująco wyjaśniona w K. dr T. S. do cyt. przepisu. Stanowisko to Sąd Apelacyjny w P. w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela. Autor wyjaśnił, że uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu środków odurzających,

substancji
psychotropowych
lub słomy
makowej,
odpłatnie lub
nieodpłatnie,
celem
późniejszego ich
przekazania
innej osobie,
niebędącej
konsumentem.
Zachodzi
pytanie –
wynikające
zresztą ze s.15
apelacji - o
różnice między
"wprowadzeniem
do obrotu" a
"uczestniczeniem
w obrocie",
skoro
ustawodawca,
stosując
alternatywę
rozłączną
("albo"), nie
dopuszcza do
zachowania
polegającego na
jednoczesnym
wypełnieniu
znamion art.56
ust. 1 upn.
Podkreśla się, że
"wprowadzenie
do obrotu"
obejmuje przede
wszystkim
wyjście poza
etap
wytwarzania lub
uprawy, co
oznacza, że jest
ono pierwszą
transakcją
związaną z
przekazaniem
określonej porcji

środków
odurzających lub
substancji
psychotropowych.
W tej sytuacji
istotne jest
wyjaśnienie
pojęcia obrotu.
W języku
polskim za
bliskoznaczne
uważane są
słowa "obrót" i
"handel". Praktyczny
słownik
współczesnej
polszczyzny,
(red.) H.
Zgółkova, t. 25,
Poznań 2000,
s. 92). Pojęcie
handlu obejmuje
zorganizowaną
wymianę dóbr,
obrót towarów,
polegający m.in.
na kupnie-
sprzedaży
(Słownik języka
polskiego, (red.)
M. Szymczak,
t. I, Warszawa
1992, s. 732).
Obrót wiąże się
z możliwością
wielu transakcji
dotyczących
jednej rzeczy, a
nie wyłącznie z
jedną czynnością
np. kupna-
sprzedaży. Z
powyższego
wynika, że
**"wprowadzenie
do obrotu"
dotyczy
pierwszej
czynności
polegającej**

na niezgodnym z prawem przekazaniu innej osobie (odpłatnie lub nieodpłatnie) określonej porcji środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej (np. pierwszej umowy kupna-sprzedaży).

Przekazujący (np. sprzedający) dokonuje tu "wprowadzenia do obrotu", natomiast odbiorca "uczestniczenia w obrocie", pod warunkiem że zamierza otrzymane substancje przekazać innej osobie niebędącej konsumentem.

Dalsze transakcje dotyczące tej samej partii środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, stanowią "uczestnictwo w obrocie",

o ile odbiorcą nie jest konsument. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy nie ustalił bynajmniej, by któryś w ww. oskarżonych w czynach przypisanych im w pkt I, VIII, XIV, XVIII, XXIII był uczestnikiem pierwszej – po wytworzeniu - czynności polegającej na przekazaniu ww. środków innej osobie. Okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana przez prokuratora, czego dowodem jest zapis w apelacji na s.14. W tej sytuacji sąd meriti trafnie przyjął, że ww. oskarżeni „jedynie” uczestniczyli w obrocie przedmiotowymi środkami nie a nie „wprowadzali je do obrotu w rozumieniu art.56 upn.

APELACJA

(..) K. M. (1) :

Zarzut nr 1

Zarzut ten okazał się słuszny.

Skarżący kwestionuje w nim możliwość przypisania w nim zachowania polegającego na sprzedaży T. P. 100 g marihuany w cenie 13,50 zł; za gram oraz nieustaloną ilość innego narkotyku (w przypadkach pozostałych zachowań oskarżonego objętych czynem ciągłym dostępne były inne dowody winy). obrońca słusznie podważając możliwość wykorzystania w tym zakresie jedyne dowodu w postaci zapisu utrwalonych w drodze kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych nie dostrzegł jednak pewnej istotnej okoliczności. Jak wynika bowiem z treści pkt XIV zaskarżonego wyroku zachowanie to

nie zostało
jednak
przypisane K.
M. (1) w tym
orzeczeniu.

Sąd Okręgowy
wyeksplikował w
nim

poszczególne
działania
składające się na
czyn ciągły :

- przekazanie
M. S. (1)
1.100 g
amfetaminy
w zamian za
zwolnienie z
długu w
łącznej
kwocie
6.000 zł;
- przekazanie
M. S. (1) 100
szt. tabletek
extasy w
zamian za
zwolnienie
z długu w
kwocie 800
zł;
- przekazanie
M. S. (1) 100
szt. fiolek
zawierających
amfetaminę
w płynie za
kwotę 1.800
zł;
- przyjęcie od
ustalonej
osoby (M.
K.) 200 g
marihuany
wartości
6.000 zł;.

W wyliczeniu tym brak jest zatem zachowania dot. T. P.. Nie można zatem uznać, że K. M. (1) został za to skazany wyrokiem z dnia (...). Fakt, że okoliczność ta została następnie przywołana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (m.in. na s.11-12, czy też s.5 jego uzupełnienia) sytuacji tej nie zmienia. Uwaga ta odnosi się także do sformułowania „...a w szczególności...” użytego w pkt XIV. Inaczej możnaby w ten sposób przypisać każde zachowanie wyczerpujące znamiona przestępstwa z art.56 upn. Mając powyższe na uwadze nie można więc podważać skazania, którego w rzeczywistości nie ma. Przystępstwo ciągle przypisane oskarżonemu

nie obejmuje ww. zachowania. Wobec braku zarzutu prokuratora w tym zakresie nie można nawet w teorii rozważać możliwości uzupełnienia wyroku w ten sposób na niekorzyść oskarżonego. Skoro oskarżonemu nie przypisano ww. czynu w wyroku to apelację w tym zakresie należy zatem odnosić wyłącznie do jego uzasadnienia (vide: art.425 § 2 kpk). Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny zobowiązany był wyeliminować z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku ustalenia dot. sprzedaży przez ww. 100 g marihuany oraz nieustalonej ilości innego narkotyku T. P. (pkt1d wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30.01.2020r.). W konsekwencji zaszła też

korekta
zaskarżonego
wyroku w pkt XV
dot. orzeczenia
o przypadku
równowartości
korzyści
osiągniętej z
popelnienia
przestępstwa
(art.45 § 1 kk).
Kwota 1.350 zł;
pochodząca z
ww. transakcji
została bowiem
w nim
uwzględniona –
mimo braku
skazania (vide:
s.5 uzupełnienia
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku).
Odjęcie jej od
wyliczonej przez
Sąd Okręgowy
kwoty 9.950
zł; (sąd
ten przyznał
w uzupełnieniu
uzasadnienia, że
wskazana w
pkt XV kwota
14.600 zł; była
błędna)
wskazuje, że
należało obniżyć
ją do kwoty
8.600 zł; co też
Sąd Apelacyjny
uczynił w pkt
1e. Wracając do
zarzutu
zawartego w pkt
1 apelacji należy
powtórzyć, że co
do istoty był
on słuszny. W
sytuacji
prawomocnego

uniewinnienia
oskarżonego od
działania w
zorganizowanej
grupie
przestępczej nie
było możliwości
wykorzystania
materiału
pochodzącego z
czynności
operacyjnych
podejmowanych
przez jednostki
Straży
Granicznej.
Ustawa z dnia
12.10.1990r.
o Straży
Granicznej (tj.
Dz.U. z 2019r.,
poz. 147 z
późn.zm.)
obowiązująca
obecnie
przewiduje
bowiem w art.9e
ust.1 pkt 4, że
przy
wykonywaniu
czynności
operacyjno-
rozpoznawczych,
podejmowanych
przez Straż
Graniczną w celu
zapobieżenia,
wykrycia,
ustalenia
sprawców oraz
uzyskania i
utrwalenia
dowodów,
ściganych z
oskarżenia
publicznego,
umyślnych
przestępstw
m.in.
określonych w

art.55 i art.56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1030, 1490 i 1669), **jeżeli przestępstwa te pozostają w związku z przemieszczaniem przedmiotów przestępstwa przez granicę państwową**, gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej lub Komendanta (...), po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, albo na pisemny wniosek komendanta oddziału Straży Granicznej, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora okręgowego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną. Z kolei tempore criminis przepis

ten stanowił,
że czynności
takie mogą być
podejmowane
jedynie przy
wykonywaniu
czynności
operacyjno-
rozpoznawczych,
podejmowanych
przez Straż
Graniczną w celu
zapobieżenia,
wykrycia,
ustalenia
sprawców oraz
uzyskania i
utrwalenia
dowodów,
ściganych z
oskarżenia
publicznego,
umyślnych
przestępstw
m.in.

**pozostających
w związku z
przekraczaniem
granicy
państwowej
lub
przemieszczaniem
przez granicę
państwową**
towarów oraz
wyrobów
akcyzowych
podlegających
obowiązkowi
oznaczania
znakami akcyzy,
jak również
**przedmiotów
określonych
w przepisach**
broni, amunicji
oraz o
materiałach
wybuchowych, a
także

o
przeciwdziałaniu
narkomanii.

Jak więc wynika z powyższego konieczne było i jest by przestępstwo zarzucane oskarżonemu (tutaj z art.56 ust.1 i 3 upn) pozostawało w związku z przemieszczaniem przedmiotów przestępstwa przez granicę państwową (obecnie), czy też pozostawało w związku z przekraczaniem granicy państwowej lub przemieszczaniem przez granicę państwową przedmiotu tego przestępstwa (w dacie czynu). Sytuacja taka niewątpliwie nie miała miejsca w niniejszej sprawie i nie była nawet zarzucana oskarżonemu. Sytuacji tej nie zmienia przywołanie przez prokuratora na rozprawie apelacyjnej przepisu art.9e ust.16 ustawy o Straży Granicznej, gdyż

nadal dot. to wyłącznie przestępstw objętych ww. katalogiem. Z kolei możliwość wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej określona w art.9e ust.16a cyt. ustawy przestała istnieć, albowiem przepis ten został uchylony. Nie ma zatem możliwości wykorzystania tak uzyskanego materiału wobec K. M. (1), nawet przy zastosowaniu art.168b kpk. Analogiczne stanowisko utrwał w orzecznictwie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 28.06.2018r. (I KZP 4/18). Stwierdził w niej, że użyte w art.168b kpk sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli

operacyjnej”
obejmuje swoim
zakresem
wyłącznie te
przestępstwa, co
do których sąd
może wyrazić
zgodę na
zarządzenie
kontroli
operacyjnej, w
tym te, o których
mowa w art. 19
ust. 1 ustawy z
dnia 6 kwietnia
1990 r. o Policji
(Dz. U. z 2017
r. poz. 2067
tj. z późn.
zm.). Wyjaśnił
przy tym, że
podstawowym
stwierdzeniem,
od którego
rozpocząć trzeba
interpretację
art.168b kpk jest
dostrzeżenie,
że przepis ten nie
ma charakteru
samodzielnego -
reguluje on
kwestię
pozaprocesowej
(przedprocesowej)
kontroli
operacyjnej i
w zakresie w
jakim, w
początkowej
swojej treści,
wskazuje na
potrzebę
stosowania
"przepisów
szczególnych",
odsyła m. in.
do art.19 ust. 1
ustawy z dnia 6
kwietnia 1990r.

o Policji (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 tj. ze zm.). Ten przepis szczegółowy określa bowiem katalog przestępstw, co do których dopuszczalne jest zarządzenie pierwotnej kontroli operacyjnej (dla uproszczenia, w tym miejscu oraz w dalszych rozważaniach, Sąd Najwyższy podkreślił, że analogiczne rozwiązania zawierają również inne akty prawne, jak m.in. istotny dla niniejszej sprawy art.9e ustawy z dnia 12 października 1990r. o Straży Granicznej. Zarówno kontrola operacyjna o charakterze pierwotnym, jak i wtórnym, może być prowadzona wyłącznie w stosunku do przestępstw katalogowych.

Zarzut nr 2

Zarzut chybiony w stopniu oczywistym.
Podniesiony

wyłącznie dla
zdyskredytowania
oskarżonej M. S.
(1), obciążającej
m.in.
oskarżonego K.
M. (1) swoimi
wyjaśnieniami.
Dokumentacja,
na którą
skarżący
powołuje się na
s.6 apelacji była
znana zarówno
sądowi I
instancji, jak i
sądowi
odwoławczemu.
Uwaga ta odnosi
się także do
kwestii
spożywania
przez ww.
alkoholu. Nie
oznacza to
jeszcze
konieczności
przeprowadzenia
dowodu z opinii
biegłych
psychiatrów na
„okoliczność
stanu zdrowia
psychicznego
oskarżonej M.
S. (1) oraz
jej zdolności
do postrzegania
i odtwarzania
postrzeżeń”. Sąd
Apelacyjny w
pełni podziela
stanowisko
wyrażane
zarówno w
orzecznictwie
jaki i doktrynie
(vide:

Świecki D.
(red.), A. B., E.
K., K. M. Kodeks
postępowania
karnego. T. K.
aktualizowany
do art.79 kpk
LEX/el., 2019
tezy 9 i 15),
że uzasadnione
wątpliwości, o
których stanowi
art.79 § 1 pkt 3
i 4 kpk, muszą
mieć oparcie
w konkretnych
okolicznościach
ustalonych w
danej sprawie,
w konkretnych
dowodach i
muszą wynikać
z oceny tychże
dowodów i
okoliczności.
Legitymowanym
do dokonania
in concreto ich
oceny jest organ
procesowy, a
więc w
zależności od
stadium
postępowania –
prokurator lub
sąd, na wniosek
stron lub z
urzędu (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
27.09.2006r.,
(...) 19/06).
Wbrew
twierdzeniom
obrońcy nie
każda
wątpliwość
dotycząca stanu

psychicznego
oskarżonego
skutkuje
uruchomieniem
instytucji
określonej w
art.202 kpk, ze
wszystkimi jej
konsekwencjami.
Ustawa wymaga,
aby ta
wątpliwość była
uzasadniona, a
więc poparta
takimi
okolicznościami
natury
faktycznej, które
w odbiorze
zewnątrznym
przemawiają za
realną
możliwością
wystąpienia u
oskarżonego
zakłóceń w
stanie zdrowia
psychicznego w
chwili czynu lub
w toku procesu
karnego (vide:
analogicznie w
postanowieniu
Sądu
Najwyższego z
25.09.2014r., III
KK 229/14).
Należy
podkreślić, że
sam fakt wizyty
u psychiatry czy
też uzależnienie
od alkoholu nie
jest samodzielną
przesłanką
badania o jakim
mowa powyżej.
Uzależnienie to
nie oznacza
bowiem jeszcze,

że istnieją wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, jednakże informacje o uszkodzeniach mózgu niewątpliwie nakazują powzięcie przez sąd wątpliwości co do poczytalności oskarżonego i skontrolowanie stanu jego zdrowia psychicznego, co jednocześnie obliguje do wyznaczenia mu obrońcy z urzędu na podstawie art.79 § 1 pkt 3 kpk (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 20.05.2008r., III KK 17/08; postanowienie Sądu Najwyższego z 16.07.2014r., III KK 194/14; postanowienie Sądu Najwyższego z 28.04.2015r., III KK 6/15), Podobnie także sam fakt zażywania narkotyków, i to okazjonalnie, nie prowadzi automatycznie do zaistnienia wątpliwości co

do stanu psychicznego. Ocena, czy istnieją wątpliwości co do poczytalności oskarżonego powinna być dokonywana na podstawie całego materiału dowodowego i wszelkich okoliczności sprawy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 30.01.2014r., II KK 366/13). Również nawet oświadczenie oskarżonego, że leczył się psychiatrycznie, nieoparte żadnym dowodem uzasadniającym wątpliwość w stopniu o jakim mowa powyżej, nie rodzi jeszcze stanu uzasadnionych wątpliwości co do jego poczytalności (vide: analogicznie w wyroku Sądu Najwyższego z 16.01.2014r., WD 1/13). Znaczącą rolę w ustalaniu, czy w przypadku oskarżonego zachodzi uzasadniona

wątpliwość co do jego poczytalności, odgrywają jego wyjaśnienia, a zwłaszcza sposób ich składania, np. sposób wypowiedzi oraz odbiegające od normy zachowanie osoby przesłuchiwanej mogą sprawić, że powstaną uzasadnione wątpliwości, o których mowa w art.79 § 1 pkt 3 kpk (vide: H. G., Uzasadnione..., s. 39). W realiach niniejszej sprawy konieczność przeprowadzenia takiej opinii wobec oskarżonej M. S. bynajmniej nie zachodziła. Kwestionowana w apelacji decyzja o oddaleniu takiego wniosku dowodowego skarżącego była więc jak najbardziej słuszna. Sąd meriti wziął bowiem nie tylko wskazywane wybiórczo przez apelującego

okoliczności ale przede wszystkim sposób zachowania oskarżonej na rozprawie, jej funkcjonowanie w dłuższym okresie czasu i sposób w jaki składała swoje wyjaśnienia. Wynikająca wprost z treści uzasadnienia tego zarzutu chęć obniżenia wiarygodności dowodu obciążającego w sposób oczywisty oskarżonego K. M. nie stanowi natomiast jakiegokolwiek przesłanki uzasadniającej przeprowadzenie takiej ekspertyzy.

Zarzut nr 3

Zarzut obrazy przepisu art.7 kpk w zakresie dot. oceny wyjaśnień oskarżonej M. S. (1) jest chybiony. Należy zaznaczyć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów

i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości
okoliczności
sprawy i to
w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego
(vide: wyroki
Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84;
z 22.01.1975r.,
I KR 197/74,
publ. OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z

22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy
i doświadczenia
życiowego.
Zgodnie z
panującym w
orzecznictwie
poglądem (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 9.11.1990r.,
publ. OSNKW
1991/9/41),
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
art.7 kpk wtedy
m. in. gdy:

- jest
poprzedzone

ujawnieniem
w toku
rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy
(art.410
kpk) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy
(art.2 § 2
kpk),

- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),

- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na

względnie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
sąd I instancji z
uwzględnieniem
zasad
sformułowanych
w przepisie art.7
kpk. Nie można
więc zgodzić się
ze stanowiskiem
skarżącego co do
oceny wyjaśnień
oskarżonego i M.
S. (1). Wywody
te są nie tylko
przekonywująco
przez sąd I
instancji
uzasadnione ale
i obszernie
(s.18-38, 80-82
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku), tak
więc nie ma
powodu by je
powielać
ponownie w
tym miejscu.
Należy jedynie
podkreślić, że
uwadze
skarżącego uszło
i to, że
twierdzenie ww.
oraz osób, które
ją wspierały – w
określony w cyt.
uzasadnieniu
zakresie –
swoimi
wypowiedziami
Sąd Okręgowy

weryfikował ze szczególną ostrożnością, natomiast sugestie apelującego, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżący koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień oskarżonej M. S. (1) obciążającej m.in. K. M. (1), wywodząc w konkluzji, iż nie zasługują na przymiot wiarygodności. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być skutecznym, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe.

Dowodem są więc także wyjaśnienia współoskarżonych pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności ww. dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107). Oceniając wyjaśnienia oskarżonej M. S. (1) Sąd Apelacyjny miał na uwadze argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7.10.1998r. II AKa 187/98 (vide: KZS

1998/11/37),
iż : „...kontrola
dowodu z
wyjaśnień
współoskarżonego
(w praktyce
zwanych
"pomówieniami",
niezbyt trafnie
ze względu na
analogię z jedną
z form
przestępczego
zniesławienia), a
zresztą każdego
dowodu
osobowego,
polega na
sprawdzeniu:

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknucie intrygi,

- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy

też tylko
przerzuca
odpowiedzialność
na inną
osobę, by
siebie
uchronić
przed
odpowiedzialnością...”.

Uwzględniając
wskazane
powyżej
przesłanki Sąd
meriti trafnie
dał wiarę
wyjaśnieniom
ww. oskarżonej.
Są one bowiem
co do zasady
spontaniczne,
spójne i
konsekwentne a
nadto logicznie
się uzupełniają.
Twierdzenia M.
S. (1) korelują
także z innymi
wskazanymi
przez Sąd
Okręgowy i
uznanymi w
odpowiedniej
części za
wiarygodne
dowodami,
w szczególności
znajdują
pośrednio
potwierdzenie w
wypowiedziach
P. B. (2), czy
też Ł. S. (2)
oraz K. N., M.
A. i J. A.. Za
wiarygodnością
wyjaśnień M. S.
(1) przemawia
także fakt, że w
przeciwieństwie

do
współskarżonego
nie starała się
umniejszyć
swojej
odpowiedzialności
poprzez
przerzucanie
ciężaru winny
na inną osobę.
Szczерze
ujawniała
okoliczności,
które ją
obciążały. W
przypadku gdy
nie była pewna
udziały
poszczególnej
osoby w danej
transakcji nie
starała się
wpisywać
w oczekiwania
przesłuchującego.
Jednocześnie
należy
podkreślić, że
przekonywująco
i logicznie
potrafiła
wyjaśnić
okoliczności
zmiany swoich
pierwotnych
wyjaśnień
składanych
w dniu(...). W
tym miejscu
wypada więc
powtórzyć za
Sądem
Apelacyjnym
w K. (vide:
uzasadnienie
wyroku z dnia
30.12.2004r., II
AKa 435/04), że
jest oczywistym,
iż w razie

sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Twierdzenia skarżącego – że wyjaśnienia M. S. i osób które w różnym zakresie je wspierały swoimi wypowiedziami, są nieszczerze a nadto powodowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności poprzez przerzucenie ciężaru winy na oskarżonego – są jedynie instrumentalnym nadużyciem, a zatem pozbawione są racji bytu. Sąd I instancji poddał dogłębnej

analizie i interpretacji jasne oraz logiczne wypowiedzi tych osób a następnie skonfrontował je z tymi składanymi przez K. M. (1). Trafnie przy tym te drugie zdyskwalifikował, co do istoty, jako wiarygodny materiał dowodowy. Sytuacji tej nie zmienia sygnalizowane przez obrońcę na s.8 i 9 apelacji zachowanie oskarżonej. Oczywiście Sąd Apelacyjny nie ma podobnych doświadczeń, jednakże takie niestandardowe podejście do narkotyków bynajmniej nie świadczy przecież jeszcze o niewiarygodności wyjaśnień. Oskarżona sama opisując te wydarzenia bynajmniej się nie ekskułpowała. Wręcz przeciwnie pomijając je umniejszała by swój udział w procederze za

który została
skazana.

Oskarżona
wyjaśniła przy
tym swoją
motywację,
którą kierowała
się pozbywając
się części
narkotyków.

Oczywiście w
świecie osób
bezwzględnych
w kreowaniu
zysku z handlu
narkotykami
może to
wywoływać nie
tylko
wątpliwości ale
wręcz
zaskoczenie.

Z pewnością
sygnalizowany
przez obrońcę
na s.9 stosunek
oskarżonej do P.
B. (2), czy M. K.
może wskazywać
na jej naiwność
w dbałości o
swoje interesy
majątkowe.

Analogicznie
sposób
wykorzystania
różnego rodzaju
narkotyków,
poprzez ich
wzajemne
mieszanie
między sobą, czy
też z innymi
substancjami nie
jest typowy,
jednakże sąd
odwoławczy w
swojej praktyce
orzeczniczej
spotkał się już

niejednokrotnie z tego rodzaju praktykami, mającymi zazwyczaj na celu zwiększenie wagi sprzedawanego narkotyku lub eksperyment. Swoich zastrzeżeń autor apelacji nawet nie uprawdopodobnił w sposób przekonywujący, np. poprzez odesłanie do fachowej literatury przedmiotu, która wykluczałaby możliwość mieszania substancji w sposób prezentowany przez M. S.. Fakt podejrzenia kontrahentów o nieuczciwość także nie wyklucza kolejnych wspólnych przedsięwzięć tego typu. Bynajmniej okoliczności podnoszone przez skarżącego nie podważają wiarygodności twierdzeń oskarżonej wobec K. M. (1). Należy przy tym mieć na

uwadze rodzaj
procederu jakim
parała się ww.
i związane z
tym wzajemne
zależności
pomiędzy jego
uczestnikami,
które nie są
tożsame z tymi
charakterystycznymi
dla legalnego
obrotu
gospodarczego.
Analogicznie
krytycznie
należy traktować
zastrzeżenia co
do źródeł
pochodzenia
składników
majątku
oskarżonej. W
tym zakresie
obrońca nie
przedstawił
żadnych
dowodów
poprzestając na
spekulacjach.
Uwaga ta odnosi
się również do
rzekomych
motywów
pomówienia
oskarżonego
wskazanych na
s.10-11 apelacji.
Sąd Okręgowy w
sposób
niezwykle
precyzyjny
wykazał
dlaczego uznał
wersję tę za
próbę uniknięcia
odpowiedzialności
karnej przez
oskarżonego.
Stanowisko to

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje, czyniąc częścią swojego wyводу. Przeczą im bowiem nawet źródła dowodowe, na które powoływał się sam oskarżony. Ten rzekomy konflikt został więc wykreowany wyłącznie na potrzeby niniejszego procesu. Truizmem jest stwierdzenie zawarte na s.11-12 apelacji, że M. S. składając wyjaśnienia kierowała się swoim interesem procesowym. Skarżący zdaje się jednak zapominać, że zarzut taki można postawić każdemu uczestnikowi postępowania, a więc i jego mandantowi. Nic dziwnego, że oskarżona chciała uniknąć tymczasowego aresztowania. Niewątpliwie był to istotny motyw, dla którego zgodziła

się na
współpracę z
organami
ścigania. Nie
znaczy to
bynajmniej, że
z tego powodu
celowo
pomówiła
oskarżonego.
Skarżący na
s.11 dopuszcza
się manipulacji,
tylko
w części
przycząc jej
wyjaśnienia.
Pomija bowiem
te (vide:
k.1667 – tom
IX), w których
jednoznacznie
ona zaznacza,
że : „... ja
gdy zostałam
zatrzymana, to
aby nie trafić do
aresztu
postanowiłam
się przyznać
i **dlatego
powiedziałam
prawdę** ...”.

Wersji
przedstawianej
stabilnie przez
M. S. bynajmniej
nie podważają
zeznania
świadka K. H..
Jej twierdzenia,
przyczane na
s.11-12 apelacji
nie znajdują
potwierdzenia w
żadnym
wiarygodnym
źródle
dowodowym. W
tym zakresie sąd

odwoławczy w pełni podziela krytyczne stanowisko co do tej części ww. zeznań zawarte na s.126 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jest to jedynie desperacka próba umożliwienia mężowie uniknięcia kary za popełniony czyn.

Nie sposób przy tym pominąć zeznań J. K. i B. C., które wskazywały, że K. H. podejmowała działania dyskredytujące M. S. (1), m.in. poprzez negatywną ocenę jej wyjaśnień składanych w śledztwie. Nie można także podzielić zastrzeżeń obrońcy w zakresie dot. istotnych dla sprawy fiolet z płynną amfetaminą.

Wyjaśnienia oskarżonej w tej części znajdują bowiem komplementarne wsparcie w wyjaśnieniach

współoskarżonego
P. B. (2) – w
zakresie w jakim
zostały uznane
za wiarygodne.
Pozwala to
określić m.in.
w jaki sposób
przedmiotowe
fiolki trafiły na
rynek i co się w
nich znajdowało.
Reasumując
należy
zaznaczyć, że
oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej i
wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów
i jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk,
Sąd Okręgowy w
Z. G. wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił

zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i
wszechstronnej
analizy
materiału
dowodowego
oraz wskazując
precyzyjnie jakie
fakty uznał za
udowodnione i
na jakich w tej
mierze oparł się
dowodach. Sąd
ten odpowiednio
wskazał w jakich
częściach uznał
ww. dowody za
wiarygodne, a w
jakich za nie
zasługujące na
wiarę (lub są
nieistotne), przy
czym stanowisko
swoje logicznie i
przekonywująco
uzasadnił.
Dowody te
pozwoliły
przypisać
oskarżonemu
winę i
sprawstwo
w zakresie
zarzucanego mu
czynu.

Zarzut nr 4

Zarzut
bezzasadny.
Przypisane
oskarżonemu
czyn ciągły
zakończył się w
marcu 2012r. a
nie

w 2011r.
Ustalenie to nie obejmuje już zachowania dot. T. P., o którym mowa co do zarzutu nr 1. Ustalenie zawarte w pkt XIV wyroku związane jest bowiem z transakcją dot. przyjęcia od M. K. 200 g marihuany (s.11-12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Skarżący błędnie ocenił wyjaśnienia oskarżonej M. S. (1) przywołane na s.13 apelacji. Stwierdzenie, że nie wierzyła ona ani oskarżonemu, ani M. K. nie dot. samego faktu przedmiotowej transakcji ale związane jest z wyłącznie z brakiem zapłaty za ww. środek.

Zarzut nr 5

Zarzut bezzasadny i funkcjonalnie związany z tym opisanym powyżej (nr 4). Zaostrzenie kary pozbawienia wolności w

art.56 ust.3 upn
nastąpiło od
dnia (...)a więc
przed
zakończeniem
przestępstwa
ciągłego
przypisanego
oskarżonemu w
pkt XIV
zaskarżonego
wyroku ((...).)

Zarzut nr 6

Zarzut co do
istoty
niezasadny. Dot.
rzekomej rażącej
niewspółmierności
kary. Wbrew
twierdzeniom
obrońcy sąd
I instancji w
należyty sposób
uwzględnił
wszystkie realnie
występujące i
mające
znaczenie
okoliczności
łagodzące i
obciążające
wobec
oskarżonego.
Wywód na
s.183-184 Sąd
odwoławczy w
pełni podziela i
czyni integralną
częścią swoich
rozważań. Kara
wymierzona ww.
jest adekwatna
do jego czynu
i uwzględnia
dotychczasową
postawę
oskarżonego.
Spełnia wszelkie

dyrektywy kary
zarówno w
zakresie
prewencji
indywidualnej,
jak i ogólnej.
Nie ma racji
obrońca, że
oskarżony
ponownie
ponosi
odpowiedzialność
na tej samej
podstawie.
Skazanie za czyn
objęty wyrokiem
z (...).
(II K 291/12)
Sądu
Rejonowego we
W. nie obejmuje
bowiem
przestępstwa
przypisanego
skazanemu w
pkt XIV
niniejszego
wyroku.
Zastrzeżenia
formułowane na
s.14-16 apelacji
nie są więc
fortunne.
Skarżący pomija
przy tym
możliwość
wydania wyroku
łącnego z
uwzględnieniem
zasad zawartych
w art.4 § 1 kk.
Analogicznie nie
ma znaczenia,
że pomiędzy
czynem
a skazaniem
zachodzi
znaczny odstęp
czasu. Jest to
zresztą po części

wynik zachowania oskarżonego, m.in. w trakcie postępowania odwoławczego. Obrońca w sposób niedopuszczalny bagatelizuje fakt dotychczasowej karalności oskarżonego oraz przecenia opinie o ww. z zakładu karnego. Okoliczności te, podobnie jak i opinie środowiskowe nie uzasadniają bynajmniej złagodzenia kary, tym bardziej, że nadal pozostają one w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Odwoływanie się z kolei do sytuacji P. B. (3) jest całkowicie nieuzasadnione, m.in. z tego powodu, że ww. jest traktowany jako osoba niekarana sądownie. Sąd odwoławczy złagodził jedynie w stosunku do oskarżonego orzeczenie zawarte w pkt XV zaskarżonego

wyroku dot.
przepadku
równowartości
korzyści
majątkowej
wynikającej
z przestępstwa.
Nie jest to
jednak wynik
uwzględnienia
przedmiotowego
zarzutu a
konsekwencja
wynikająca z
zarzutu
opisanego
powyżej w pkt 1.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO**

P. B. (2) (w
zakresie objętym
wnioskiem
obrońcy z dnia
(...):

Zarzut nr 1 :

Zawarty w
apelacji zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary
pozbawienia
wolności nie
sprowadził się
tylko do
polemiki z
ustaleniami
Sądu
Okręgowego.
Zarzut ten jest
wówczas
słuszny, gdyby
na podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które powinny
mieć zasadniczy

wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury

zasadniczej, to
znaczy jest
niewspółmierna
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować. O
rażającej
niewspółmierności
kary w
rozumieniu
art.438 pkt 4
kpk nie można
bowiem mówić
w sytuacji, gdy
Sąd wymierzając
karę uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące się z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami i
wskaźnikami jej
wymiaru. Nie
można zasadnie
dowodzić rażącej
niewspółmierności
kary także
wówczas, gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
będące wyrazem
zasady
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z
10.04.1996r. II
AKa 85/96,
publ. KZS
1996/4/42;
wyroki Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia

18.01.1996r. II
AKr 463/95,
publ. OSA
1996/7-8/27 i z
dnia

22.06.1995r. II
AKr 178/95,
publ. Prok. i
Pr. 1996/2-3/25
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 14.11.1973r.

III KR 254/73,
publ. OSNPG
1974/3-4/51).

W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy
rozważył
istniejące
okoliczności
łagodzące oraz
przesłanki
wpływające na
zaostrenie
represji karnej
wobec
oskarżonego
wymienione na
s.171-179 oraz
180-182,
185-187
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.

Sytuacja ta
uległa jednak
zmianie. W
trakcie
uzupełniania
uzasadnienia
doszło bowiem
do zatarcia
skazania, o
którym mowa
była powyżej,
a która to
przesłanka była
traktowana jako
okoliczność

obciążająca.
Aktualnie
oskarżony
winien być
zatem
traktowany jako
osoba niekarana
sądownie. Nie
można przy
tym pomijać
trudnej sytuacji
rodzinnej i
życiowej
oskarżonego, o
której mówił on
także w swoich
wyjaśnieniach
przed sądem
odwoławczym.
Rozważając
apelację
ówczesnego
obrońcy tego
oskarżonego Sąd
Apelacyjny nie
mógł nie
zauważyć, że
uzasadnienie
omawianego
zarzutu ma
charakter li tylko
szczętkowy.
Zdecydowanie
większe
znaczenie mają
argumenty
podnoszone w
pismach
procesowych z
dnia (...).
kolejnego
obrońcy
ujawnionych na
rozprawie
apelacyjnej.
Doprowadziły
do stwierdzenia
zatarcia
skazania, jak
i potwierdziły

problemy rodzinne i życiowe oskarżonego. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotny był także fakt przeproszenia prokuratora za uprzednie pomówienie. Okoliczności te spowodowały złagodzenie kar jednostkowych orzeczonych w pkt I do 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł; każda. Należy przy tym pamiętać, że oskarżony w tym miejscu został skazany za zbrodnię zagrożoną karą od 3 do 15 lat pozbawienia wolności, a wymierzając karę Sąd Okręgowy i tak zastosował wobec niego już nadzwyczajne złagodzenie kary (powołując się na art.60 § 1 kk w zw. z art.60 § 6 pkt 2 kk). W tej sytuacji dalsze jej złagodzenie w oparciu o podnoszone w

toku
postępowania
odwoławczego
ww. argumenty
byłoby już
wypaczeniem
wymiaru
sprawiedliwości,
nawet w
przypadku
deklarowanej
aktualnie przez
oskarżonego
zmiany filozofii
życiowej.
Sytuacji tej nie
zmienia i
tłumaczy
bynajmniej
zakres powiązań
oskarżonego od
M. S., czy
też sytuacja w
jakiej znajdował
się ww. tempore
criminis. Z
pewnością
oskarżony
podobnie jak
wiele innych
osób nie był
uzależniony od
tego jednego,
przestępczego
sposobu
zarobkowania i
mógł w inny
sposób zdobyć
środki
finansowe
niezbędne do
funkcjonowania.
Przy ocenie
surowości kary
nie można też
pomijać, że
oskarżony został
skazany w

warunkach
art.65 § 1 kk.

Orzekając w
zakresie
wymiaru kary
łącznej sąd I
instancji trafnie
wskazał na s.187
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku na
dyrektywy
zawarte w
przepisie art.85
§ 1 i 2 kk,
art.85a kk oraz
art.86 § 1 i 2 kk.
W takiej sytuacji
Sąd wymierza
karę łączną w
granicach od
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa do
ich sumy. W
piśmiennictwie
przyjmuje się
(vide: K. do
art.86 kk [w:] G.
B., Z. Ó., P. K., J.
M.,
J. R., M. S.,
W. W., A. Z.,
Kodeks karny.
Część ogólna. K..
T. K. do art.
1-116 k.k., Z.,
2004, wyd. II.
tezy 30-44),
że niezależnie
od możliwości
zastosowania
przy wymiarze
kary łącznej
zasady pełnej
absorpcji,
aspercacji jak

i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Wskazuje się także, że priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji. Rozstrzygnięcie, która z dających się odczytać z treści art.86 kk dyrektyw wymiaru kary łącznej powinna stanowić podstawę wymiaru tej kary w konkretnym przypadku związane jest z dwoma okolicznościami. Po pierwsze z zagadnieniem wskazań wynikających z dyrektyw prewencyjnych, po wtóre ze znaczeniem okoliczności podmiotowych i przedmiotowych uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej, w

tym zwłaszcza
charakterem
związku
zachodzącego
pomiędzy
pozostającymi w
zbiegu
przestępstwami.
Oba elementy,
a więc zarówno
dyrektywy
prewencyjne, jak
i związek
zachodzący
pomiędzy
zbiegającymi się
przestępstwami,
stanowią
podstawowe
okoliczności
wpływające na
wybór
szczegółowej
dyrektywy
wymiaru kary
łącznej.
Odnosząc się do
tego zagadnienia
Sąd Najwyższy
stwierdził, że
„wymierzając
karę łączną sąd
powinien
rozważyć przede
wszystkim, czy
pomiędzy
poszczególnymi
czynami, za
które
wymierzono
kary, istnieje
ścisły związek
podmiotowy lub
przedmiotowy,
czy też związek
ten jest dość
odległy lub w
ogóle go
brak” (vide:
wyrok

z 15.05.1990
r., IV KR
80/90). W
realiach
niniejszej
sprawy sąd I
instancji
zdecydował się
na zastosowanie
zasady
absorpcji. Było
to rozwiązanie
słuszne,
albowiem
przestępstwa, za
które oskarżony
został skazany
zarówno w pkt I
jak i II dot. tzw.
przestępczości
narkotykowej. W
obu
przypadkach
można też
mówić o
stosunkowo
bliskim związku
czasowym,
potwierdzającym
prawidłowość
decyzji Sądu
Okręgowego.
Mając jednak
na względzie
fakt zmiany i
złagodzenia kary
jednostkowej za
czyn przypisany
w pkt I zaszła
konieczność
dokonania
analogicznej
modyfikacji
rozstrzygnięcia o
karze łącznej. Z
tego też powodu
w miejsce
dotychczasowej
kary tego typu
orzeczono nową

w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Mając na uwadze wysokość ww. kary łącznej Sąd Apelacyjny rozważał, czy możliwe jest uwzględnienie postulatu zawartego na s.6 apelacji obrońcy ww. o warunkowym zawieszeniu jej wykonania. Hipotetycznie jest to możliwe z uwagi na zastosowanie art.4 § 1 kk, który przewiduje, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie. Przepis art.69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015r. [czyny oskarżonego

obejmują okres
od (...).]
dopuszczał
bowiem
możliwość
zastosowania
ww.
dobrodziejstwa
w stosunku do
kary
pozbawienia
wolności nie
przekraczającej
2 lat. Jest to
jednak
uzależnione od
ustalenia kilku
czynników. Nie
można zgodzić
się można ze
stanowiskiem
obrońcy
wyrażanym
przed Sądem
Apelacyjnym, że
oskarżony
zasługuje na
zastosowanie
przedmiotowej
instytucji. W
myśl art.69 § 1
i 2 kk w zw. z
art.4 § 1 kk jest
to dopuszczalne
jeżeli jest to
wystarczające
dla osiągnięcia
wobec sprawcy
celów kary, a
w szczególności
zapobieżenia
powrotowi do
przestępstwa.
Zawieszając
wykonanie kary,
sąd bierze pod
uwagę przede
wszystkim
postawę
sprawcy, jego

właściwości i
warunki
osobiste,
dotychczasowy
sposób życia
oraz zachowanie
się po
popelnieniu
przestępstwa. W
ocenie Sądu
odwoławczego
aktualnie –
mimo
niewątpliwych
postępów które
poczynił P. B.
od wydania
zaskarżonego
wyroku – w
stosunku do
oskarżonego
nadal nie sposób
niestety
sformułować
pozytywnej
prognozy na
przyszłość.
Nie można
pomijać
znacznych
rozmiarów
przypisanego
mu procederu
związanego
z
przestępczością
narkotykową.
Świadczy to
jednoznacznie o
głębokiej
demoralizacji
oskarżonego.
Niwelacja jej
negatywnych
aspektów
możliwa jest
obecnie
wyłącznie w

warunkach
izolacji.

Zarzut nr 2 :

Zarzut ten
okazał się
chybiony.

Dotyczy on
rzekomych
błędów w
ustaleniach
faktycznych dot.
wysokości
przepadku
równowartości
korzyści

majątkowej
osiągniętej przez
oskarżonego
z popełnionego
przestępstwa
(art.45 § 1
kk). W pkt
IV zaskarżonego
wyroku z tego
tytułu obciążono
oskarżonego

kwotą 9.900
zł;. Skarżący
na s.5 apelacji
dowodził, że
oskarżony
uzyskał jedynie
z tego procederu
900 zł;.

Podważając w
tym zakresie
wiarygodność
wyjaśnień M.
S. (1) nie
wykazał jednak
przekonywująco
jakich to błędów
w zakresie oceny
ww. dowodu
dopuscił się sąd
I instancji, który
na tej podstawie
czynił ustalenia

faktyczne.
Dywagacje
autora apelacji
w tym zakresie
nie są więc
trafne. Powyżej
przy omawianiu
apelacji obrońcy
oskarżonego K.
M. Sąd
Apelacyjny
wykazał
jednoznacznie
dlaczego
twierdzenia
M. S. zasługują
na znamię
wiarygodności.
Wywód ten jest
aktualny także
w tym miejscu,
nie ma zatem
potrzeby by
go powiełać
po raz kolejny.
Omawiając
poszczególne
transakcje
z udziałem
oskarżonego
ww. obciążała
nie tylko P. B.
(2) ale przecież
także i siebie.
Całkowicie
gołosłowny jest
argument
skarżącego, że
„...Sąd
bezkrytycznie
dał wiarę
wyjaśnieniom
M. S., nie
dokonując ich
weryfikacji o
pozostały
materiał...”, tym
bardziej,
że nie potrafił
nawet wskazać

tego materiału. Sąd meriti miał przecież przy tym na względzie nie tylko twierdzenia samego P. B. (2) ale i pozostałych współpodejrzanych.

Formułując swoje wnioski nie podolał obowiązkowi wykazania powodu, dla którego oskarżona nie tylko pomawiała P. B. ale i jednocześnie obciążała dodatkowo swoją osobę. Ustalenia, jak i wyliczenia dot. przedmiotowej kwestii dot. P. B. (2) okazały się – jako jedyne ze wszystkich podsądnych – prawidłowe.

Obejmują one kwoty wyszczególnione na s.3-5, s.12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz s.2-3 jego uzupełnienia.

Związane było to z przekazaniem M. S. kolejnych „pakietów” marihuany w cenie 4.000 zł; i 5.000 zł; a następnie „kostki”

<p>haszyszu w cenie 900 zł;. Zsumowanie tych kwot daje łączną kwotę 9.900 zł; którą sąd I instancji wskazał właśnie w pkt IV zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator o :</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie I części rozstrzygającej, poprzez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego P. B. (2) stanowiące część składową czynu którego winnym popełnienia został on uznany w tym punkcie wyroku a opisane po trzecim z kolei odnośniku, polegało na tym, iż wprowadził on do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie nie mniejszej niż 1500 gramów, w ten sposób, iż</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

będące przedmiotem wewnątrzspółnotowego nabycia ziela konopi innych niż włókniste w nieustalonych datach trzykrotnie przekazywał celem dalszej dystrybucji M. S. (1), uzyskując od niej w zamian pieniądze w łącznej kwocie 9000 złotych a nadto, zamierzając jej przekazać kolejną partię środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste przekazał M. S. (1) jako próbkę około 0,5 grama tego środka odurzającego;

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie' I części rozstrzygającej, poprzez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego P. B. (2) stanowiące część składową czynu którego winnym popełnienia został on uznany w tym punkcie wyroku a opisane po

piątym z kolei odnośniku, polegało na tym, iż w nieustalonej dacie do dnia (...) roku wprowadził on do obrotu znaczne ilość środków odurzających w postaci haszyszu, w ten sposób, iż nabyty od nieustalonej osoby haszysz o łącznej masie 95,673 grama przekazał w celu dalszej dystrybucji M. S. (1) w zamian za pieniądze w kwocie 900 złotych;

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie VIII części rozstrzygającej, poprzez przyjęcie, w części wstępnej opisu czynu którego winnym popełnienia została uznana oskarżona M. S. (1) w tym punkcie wyroku - przy zachowaniu wszystkich innych elementów tego opisu - ,iż uczestniczyła ona w obrocie i

wprowadzała do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci haszyszu i ziela konopi innych niż włókniste a także substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy;

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie XIV części rozstrzygającej, poprzez przyjęcie, w części wstępnej opisu czynu którego winnym popełnienia został uznany oskarżony K. M. (1) w tym punkcie wyroku - przy zachowaniu wszystkich innych elementów tego opisu - ,iż uczestniczył on w obrocie i wprowadzała do obrotu znaczne ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych;

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie XVIII części

rozstrzygającej,
poprzez
przyjęcie, w
części wstępnej
opisu czynu
którego winnym
popelnienia
został uznany
oskarżony Ł. S.
(2) w tym
punkcie wyroku,
iż uczestniczył
on w obrocie i
wprowadzał do
obrotu znaczne
ilości środków
odurzających
ziela konopi
innych niż
włókniste oraz
substancji
psychotropowych
w postaci
amfetaminy i
tabletek ekstazy
a nadto
przyjęcie, iż
zachowanie
oskarżonego Ł.
S. (2) stanowiące
część składową
tego czynu,
opisane po
trzecim z kolei
odnośniku,
polegało na tym,
iż w nieustalonej
dacie około
lutego 2012 roku
wspólnie i w
porozumieniu z
D. P. (2)
wprowadził do
obrotu znaczne
ilości środków
odurzających w
postaci ziela
konopi innych
niż włókniste
o masie 3000

gramów w ten sposób, iż po uprzednim uzgodnieniu z nieustalonymi osobami dokonania transakcji, sprzedaży tego środka odurzającego, przybył z D. P. (2) w umówione miejsce celem dokonania transakcji przywożąc 3000 gramów ziela konopi innych niż włókniste, gdzie osoby te dokonały zaboru przywiezionych przez Ł. S. (2) i D. P. (2) środków odurzających - przy zachowaniu wszystkich innych elementów opisu tego czynu;

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie XXIII części rozstrzygającej, poprzez przyjęcie, iż opisane w nim zachowanie D. P. (2) polegało, na tym, iż w nieustalonej dacie dziennej około lutego 2012 roku we W., działając w

celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
wbrew
przepisom
ustawy z dnia 29
lipca 2005 roku
o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
wspólnie i w
porozumieniu z
Ł. S. (2)
wprowadził do
obrotu znaczne
ilości środków
odurzających w
postaci ziela
konopi innych
niż włókniste w
ten sposób, że
po uprzednim
uzgodnieniu z
nieustalonymi
osobami
dokonania
transakcji
sprzedaży ziela
konopi innych
niż włókniste,
przybył z Ł. S.
(2) w umówione
miejsce celem
dokonania
transakcji
przywożąc 3000
gramów tego
środka
odurzającego,
gdzie osoby te
dokonały zaboru
przywiezionych
przez Ł. S.
(2) i D. P.
(2) środków
odurzających.

**Obrońca
oskarżonego
K. M. (1) :**

o uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania,
celem
przeprowadzenia
ponownej
analizy
materiału
dowodowego, po
wyliminowaniu
z niego
materiałów
pozyskanych w
drodze kontroli
operacyjnej,
alternatywnie –
o zmianę wyroku
i uniewinnienie
oskarżonego od
popelnienia
zarzucanych mu
czynów. Z
ostrożności
procesowej
obrońca wniósł
o zmianę wyroku
poprzez zmianę
końcowej daty
czasookresu
zarzucanego
oskarżonemu
czynu na
grudzień 2011r.,
zastosowanie na
podstawie art.4
kk ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
brzmieniu
obowiązującym

w 2011r. i
w konsekwencji
wymierzenie
oskarżonemu
kary w niższym
wymiarze.

**OBROŃCA
OSKARŻONEGO
P. B. (2) :**

1. o zmianę pkt
I zaskarżonego
wyroku poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary
pozbawienia
wolności w
wymiarze 2 lat,

2. o zmianę pkt
III zaskarżonego
wyroku poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary łącznej do 2
lat pozbawienia
wolności
z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania,

3. o zmianę pkt
IV zaskarżonego
wyroku, poprzez
orzeczenie
wobec
oskarżonego
przypadku na
rzecz Skarbu
Państwa
równowartości
korzyści
majątkowej
osiągniętej z
popelnienia
przestępstwa w
kwocie 900 zł;

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski apelacji prokuratora nie zostały uwzględnione nawet w części, albowiem przywołany wobec ww. 5 oskarżonych zarzut okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym.</p> <p>Wnioski apelacji obrońcy oskarżonego K. M. (1) okazały się zasadne jedynie w niewielkiej części. Uwaga ta odnosi się do kwestii w jakiej ww. podważał przypisanie oskarżonemu [de facto jedynie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i jego uzupełnieniu] zachowania polegającego na sprzedaży T. P. 100 g marihuany po 13,50 za gram oraz nieustalonej</p>	

ilości innego narkotyku. W konsekwencji obowiązkiem sądu była także korekta rozstrzygnięcia z pkt XV. W pozostałym zakresie wnioski ww. skarżącego okazały się bezzasadne, nie mogły zatem zostać uwzględnione.

Wnioski

apelacji

obrońcy

oskarżonego

P. B. (2)

okazały się zasadne w części.

Doprowadziły do złagodzenia kar

jednostkowych zawartych w pkt

I oraz łącznej zawartej w pkt

III. Jest to efekt zatarcia

uprzedniego

skazania oraz trudnej sytuacji

rodzinnej i życiowej

oskarżonego. W pozostałym

zakresie nie są trafne.

Podniesiona argumentacja

nie

spowodowała

zawieszenia

wykonania kary

pozbawienia

	wolności ani ograniczenia orzeczenia z pkt IV.	
OKOLICZNOŚCI	4. PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ZSTRZYGNIECIE	5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
	0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Co do zaskarżonej części wyroku sądu I instancji objętej niniejszym uzasadnieniem:		
0.2pkt IV, VIII, XIV,		

XVI, XVIII, XXIII		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Zawarte w tym zakresie zarzuty i wnioski apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych K. M. (1) oraz P. B. (2) okazały się bezzasadne.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11. .	Przedmiot i zakres zmiany	
0.1Co do zaskarżonej części wyroku sądu I objętej niniejszym uzasadnieniem : 0.1.1pkt I dot. P. B. (2) – obniżono wymierzoną karę do 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej		

stawki dziennej
na kwotę 10 zł;

pkt III dot. P. B.
(2) – obniżono
wymierzoną
karę łączną
pozbawienia
wolności do 2 lat

pkt XV dot. K. M.
(1) – obniżono
przepadek
równowartości
korzyści
majątkowej
osiągniętej z
popelnienia
przestępstwa do
kwoty 8.600 zł;

uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku dot. K.
M. (1) –
wyliminowano
z treści
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku
ustalenia dot.
sprzedaży przez
ww. 100 g
marihuany oraz
nieustalonej
ilości innego
narkotyku T. P.,

Zwięźle o
powodach
zmiany

pkt I i III
– złagodzenie
kary wobec P.
B. (2) nie
jest wynikiem
rozpoznania
zarzutów

apelacji
prokuratora a
wyłącznie
argumentu
apelacji obrońcy
ww. oraz
uzupełniających
ją pism
procesowych. Na
skutek zmiany
okoliczności
(zatarcie
skazania) ww.
jest osobą
niekaraną.
Jednocześnie
obrońca wykazał
okoliczności dot.
trudnej sytuacji
rodzinnej i
życiowej
skazanego, które
uzasadniały
złagodzenie kar
jednostkowych
za czyn I
i jednocześnie
kary łącznej
(nieobjętej
apelacją
prokuratora,
której dot.
niniejsze
uzasadnienie).

Zmiana
uzasadnienia
wyroku w części
dot. K. M. (1) jest
wynikiem braku
przypisania ww.
zachowania w
pkt XIV wyroku.
Brak ten
skutkował nadto
koniecznością
korekty
orzeczenia w
trybie art.45 §
1 kk (pkt

<p>XV wyroku), w którym uwzględniono korzyść jaką ww. miał odnieść z transakcji z T. P..</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiężle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiężle o powodach uchylenia</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze</p>			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	BRAK	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 4	Na podstawie art.627 kpk, art.633 kpk, art.634 kpk, art.636 § 1 i 2	

kpk oraz § 1, § 2
ust. 4, 5, § 3 ust.
1 ustawy z dnia
23.06.1973r. o
opłatach w
sprawach
karnych
zasądzono od
nw. oskarżonych
na rzecz Skarbu
Państwa koszty
sądowe za
postępowanie
odwoławcze w
1/5 części od
każdego z nich
i z tego tytułu
zasądzono
następujące
kwoty :

a) od P. B.
(2) – 24 zł; z
tytułu wydatków
za postępowanie
odwoławcze oraz
500 zł; z tytułu
opłaty za obie
instancje,

b) od K. M. (1)
– 474,92 zł; (w
tym koszty opinii
biegłych) z
tytułu wydatków
za postępowanie
odwoławcze oraz
1.120 zł; opłaty
za II instancje,

c) od D. P.
(2) – 24 zł; z
tytułu wydatków
za postępowanie
odwoławcze oraz
720 zł; z tytułu
opłaty za II
instancje,

a w pozostałym
zakresie

	kosztami postępowania odwoławczego związanymi z apelacją prokuratora obciążono Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
I. P. M. Ś. P. G.		